— pašai lemt par Slovākijas Republikas prasības pieņemamību un nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par prasības pamatotību, un

— piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pakārtoti, ja Tiesa secinātu, ka tās rīcībā nav pietiekamas informācijas, lai varētu pieņemt galīgu nolēmumu par Komisijas iebildi par nepieņemamību, Slovākijas Republika lūdz Tiesu:

— pilnībā atcelt Vispārējās tiesas 2015. gada 14. septembra rīkojumu lietā T-779/14 *Slovākijas Republika/Eiropas Komisija*, ar ko Vispārējā tiesa kā nepieņemamu ir noraidījusi prasību atcelt tiesību aktu, kuru Slovākijas Republika saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 263. pantu bija iesniegusi par Eiropas Komisijas lēmumu, kas bija ietverts 2014. gada 24. septembra vēstulē, ar kuru Eiropas Komisija lūdza Slovākijas Republiku nodot tās rīcībā finanšu līdzekļus, kas atbilst tradicionālo pašu resursu zudumiem;

— nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par Slovākijas Republikas prasības pieņemamību un tās pamatotību, un

— piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatojumam Slovākijas Republika izvirza divus pamatus:

1. Saistībā ar pirmo apelācijas pamatu Slovākijas Republika pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir veikusi kļūdainu juridisko vērtējumu attiecībā uz: i) pieprasīto finanšu līdzekļu raksturu un tiesību aktu, kas attiecas uz pašu resursiem, un attiecīgās judikatūras piemērojamību ii) kritēriju par iestādes pilnvarām izvērtēt apstrīdētā tiesību akta apstrīdamību un iii) tiesu iestāžu pieejamību un situācijas steidzamību.

2. Pakārtoti, saistībā ar otro apelācijas pamatu Slovākijas Republika pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav pietiekami pamatojusi pārsūdzēto rīkojumu attiecībā uz i) pieprasīto finanšu līdzekļu raksturu un tiesību aktu, kas attiecas uz pašu resursiem, un attiecīgās judikatūras piemērojamību, un ii) tiesu iestāžu pieejamību un situācijas steidzamību, ko apstiprina tas, ka tā izmantoja iii) vienu un to pašu pamatojumu attiecībā uz faktiski atšķirīgiem gadījumiem.

Prasība, kas celta 2015. gada 17. novembrī – Eiropas Komisija/Čehijas Republika

(Lieta C-606/15)

(2016/C 027/26)

Tiesvedības valoda – čehu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – *Z. Malůšková, J. Hottiaux*)

Atbildētāja: Čehijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— Atzīt, ka:

— uzticot izmeklēšanas iestādei dzelzceļu sistēmas vadību, Čehijas Republika nav izpildījusi Direktīvas 2004/49/EK 19. panta 1. punktā paredzētos pienākumus;

— negarantējot, ka izmeklēšanas iestāde uzsāk izmeklēšanu ne vēlāk kā nedēļas laikā pēc ziņojuma saņemšanas par avāriju vai starpgadījumu, Čehijas Republika nav izpildījusi Direktīvas 2004/49/EK 21. panta 3. punktā paredzētos pienākumus;

— negarantējot, ka izmeklēšanas nobeiguma pārskats tiek paziņots Direktīvas 2004/49/EK 22. panta 3. punktā minētajām iesaistītajām pusēm, Čehijas Republika nav izpildījusi Direktīvas 2004/49/EK 23. panta 2. punktā paredzētos pienākumus;

— negarantējot, ka izmeklēšanas iestāde sniedz drošības iestādei ieteikumus par drošību, Čehijas Republika nav izpildījusi Direktīvas 2004/49/EK 25. panta 2. punkta pirmajā teikumā paredzētos pienākumus;

— neparedzot drošības iestādei pienākumu veikt vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka ieteikumi par drošību tiek pienācīgi ņemti vērā un īstenoti, Čehijas Republika nav izpildījusi Direktīvas 2004/49/EK 25. panta 2. punkta otrajā teikumā paredzētos pienākumus;

— neparedzot drošības iestādei pienākumu vismaz vienreiz gadā ziņot par pasākumiem, kuri ir veikti vai kuri tiks veikti pēc ieteikuma par drošību saņemšanas, Čehijas Republika nav izpildījusi Direktīvas 2004/49/EK 25. panta 3. punktā paredzētos pienākumus;

— piespriest Čehijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatojumam Komisija izvirza šādus pamatus:

2015. gada 30. jūnijā, diena, kurā beidzās paziņojumā par iebildumiem noteiktais termiņš, Čehijas Republika nebija paziņojusi nekādus grozījumus, kas veikti valsts tiesību aktos, lai nodrošinātu to saderību ar Direktīvas 2004/49/EK [1] 19. panta 1. punktu, 21. panta 3. punktu, 23. panta 2. punktu un 25. panta 2. un 3. punktu.

[1] Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīva 2004/49/EK par drošību Kopienas dzelzceļos, un par Padomes Direktīvas 95/18/EK par dzelzceļa pārvadājumu uzņēmumu licencēšanu un Direktīvas 2001/14/EK par dzelzceļa infrastruktūras jaudas sadali un maksas iekasēšanu par dzelzceļa infrastruktūras izmantošanu un drošības sertifikāciju grozījumiem (Dzelzceļu drošības direktīva) (OV L 164, 44. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2015. gada 9. septembra spriedumu lietā T-82/13 *Panasonic Corp.* un *MT Picture Display Co. Ltd*/Eiropas Komisija 2015. gada 17. novembrī iesniedza *Panasonic Corp.*

(Lieta C-608/15 P)

(2016/C 027/27)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Panasonic Corp.* (pārstāvji – *R. Gerrits, advocaat, M. Hoskins QC, M. Gray, Barrister*)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Komisija, *MT Picture Display Co. Ltd*

Prasījumi:

— atcelt Vispārējās tiesas spriedumu: (i) jo spriedumā tika secināts, ka Komisijas 2012. gada 5. decembra Lēmums C(2012) 8839 *final* attiecībā uz procedūru atbilstīgi LESD 101. pantam un EEZ līguma 53. pantam (Lieta COMP/39.437 – TV un datoru monitoru kineskopi) neaizskāra *Panasonic* tiesības uz aizstāvību un tiesības tikt uzklausītam laika posmā līdz 2003. gada 10. februārim; un/vai (ii) jo ar to netika pilnībā vai daļēji atcelts konstatējums Lēmuma 1. panta 2. punkta c) un e) apakšpunktā, ka *Panasonic* un *MTPD* ir piedalījušies pārkāpumā laika posmā no 2003. gada 1. aprīļa līdz 2006. gada 12. jūnijam;